

Pamati un galvenie argumenti

Komisija uzskata, ka Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (turpmāk tekstā — "Pirmās instances tiesa") spriedums ir jāatceļ turpmāk minēto iesmelu dēļ.

- 1) Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi Eiropas Kopienu Tiesas Statūtu 21. pantu un Pirmās instances tiesas Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktu, jo tā ir uzskatījusi par pieņemamu prasību attiecībā uz Komisijas 2007. gada 4. maija Lēmuma (par siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu valsts sadales plānu, ko Igaunija iesniegusi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/87/EK⁽¹⁾) 1. punkta 3. un 4. apakšpunktu, 2. punkta 3. un 4. apakšpunktu, kā arī 3. punkta 2. un 3. apakšpunktu. Pirmās instances tiesa prasību par šo lēmumu kļūdaini esot atzinusi par pieņemamu pilnā apmērā, lai gan prasītāja atcelšanas pamatus ir izvirzījusi tikai attiecībā uz 1. punkta 1. un 2. apakšpunktu, 2. punkta 1. un 2. apakšpunktu, kā arī 3. punkta 1. apakšpunktu.
- 2) Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu attiecībā uz direktīvas 9. panta 1. un 3. punktu, jo tā, nosakot Komisijas pārbaudes pilnvaru apjomu un tās kompetenci direktīvas 9. panta 3. punkta piemērošanā, ir kļūdaini interpretējusi vienlīdzīgas attieksmes principu un direktīvas mērķi. Sadales plāni neesot klasiskie direktīvas transponēšanas pasākumi, kuri tiek novērtēti *a posteriori*. Ja pieļautu, ka katra dalībvalsts izmanto pati savus datus, kuri nav pārbaudīti, rastos risks, ka pret dalībvalstīm netiktu izradīta vienlīdzīga attieksme. Direktīvas mērķus varot sasniegt tikai tad, ja kvotu pieprasījums pārsniedz to piedāvājumu. Kopējais piešķiramo kvotu maksimālais daudzums esot jānošķir no piešķiramo kvotu maksimālā daudzuma.
- 3) Pirmās instances tiesa esot kļūdaini interpretējusi labas pārvaldības principa piemērošanas jomu. Sadales plāna izstrāde esot bijusi dalībvalsts uzdevums, un Komisijas kompetencē neesot bijis novērst tā nepilnības, bet gan pienākums novērtēt sadales plāna saderību ar direktīvu.
- 4) Pirmās instances tiesa esot veikusi kļūdainu Komisijas lēmuma noteikumu juridisko vērtējumu, jo tā uzskatīja, ka 1. punkta 1. un 2. apakšpunkts, 2. punkta 1. un 2. apakšpunkts, kā arī 3. punkta 1. apakšpunkts nav nodalāmi no citiem Komisijas lēmuma noteikumiem, un atcēla lēmumu pilnā apmērā. Patiesībā šāda nedalāmība nepastāvot, jo no Komisijas lēmuma struktūras un pamatojuma skaidri izrietot, ka katrs 2. punkta apakšpunkts ir saistīts ar 1.

punkta attiecīgo apakšpunktu, nevis ar citiem 2. punkta apakšpunktiem. Tas pats attiecoties uz 1. punkta apakšpunktiem.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 13. oktobra Direktīvas 2003/87/EK, ar kuru nosaka sistēmu siltumnīcas efektu izraisošo gāzu emisijas kvotu tirdzniecībai Kopienā un groza Padomes Direktīvu 96/61/EK (OV L 275, 32. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Pirmās instances tiesas (septītā palāta) 2009. gada 23. septembra spriedumu lietā T-385/05 *Transnautica — Transportes e Navegação SA/Komisija* 2009. gada 7. decembrī iesniedza Portugāles Republika

(Lieta C-506/09 P)

(2010/C 63/39)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Portugāles Republika (pārstāvji — L. Fernandes, C. Guerra Santos, J. Gomes, P. Rocha)

Pārējie lietas dalībnieki: *Transnautica — Transportes e Navegação*, SA, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

- pieņemt Portugāles valsts iestāžu iesniegto apelācijas sūdzību, apturot tiesvedību šajā lietā līdz *General Court* sprieduma pasludināšanai, tiktāl, ciktāl trešās personas tiesvedībā ir nepieciešams balstīties ne tikai uz tiesisko regulējumu, bet arī uz lietas faktiskajiem apstākļiem;
- atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 23. septembra spriedumu lietā T-385/05 *Transnautica — Transportes e Navegação SA/Komisija*, ar kuru šī tiesa atcēla Komisijas 2005. gada 6. jūlija lēmumu REM 05/2004, ar kuru noraidīts *Transnautica* pieteikums par muitas nodevas atmaksāšanu un atlaišanu;
- piespriest *Transnautica — Transportes e Navegação SA* atli-dzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu, nospriežot, ka Portugāles muitas iestādes bija pieļāvušas kļūdu, nosakot un uzraugot kopējo garantiju, kas izmantota tranzīta operācijās šajā lietā.

Apelācijas sūdzības iesniedzēja arī apgalvo, ka nav iespējams noteikt jebkādu cēloņsakarību starp Portugāles valsts iestāžu šķietami pieļautajām kļūdām un vēlāku preču izņemšanu no muitas uzraudzības un uzsver, ka, nospriežot pretēji, Pirmās instances tiesa ir pārkāpusi Eiropas Savienības tiesības.

Prasība, kas celta 2009. gada 11. decembrī — Eiropas Komisija/Igaunijas Republika

(Lieta C-515/09)

(2010/C 63/40)

Tiesvedības valoda — igauņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — A. Marghelis un K. Saaremäel-Stoilov)

Atbildētāja: Igaunijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 15. marta Direktīvas 2006/21/EK par ieguves rūpniecības atkritumu apsaimniekošanu un par grozījumiem Direktīvā 2004/35/EK ⁽¹⁾ prasības, vai katrā ziņā nepaziņojot Komisijai par šo aktu pieņemšanu, Igaunijas Republika nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;

— piespriet Igaunijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Terminš direktīvas transponēšanai valsts tiesību sistēmā beidzās 2008. gada 1. maijā.

⁽¹⁾ OV L 102, 15. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2009. gada 11. decembrī iesniedza Obersten Gerichtshofs (Austrija) — Tanja Borger/Tiroler Gebietskrankenkasse

(Lieta C-516/09)

(2010/C 63/41)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Oberster Gerichtshof

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: Tanja Borger

Atbildētāja: Tiroler Gebietskrankenkasse

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā ⁽¹⁾, 1. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas — uz pusgadu — ir arī attiecināms uz personu, kas, likumiski izbeidzoties tās divu gadu darba attiecību pārtraukumam uz laiku, pēc bērna piedzimšanas ar darba devēju vienojas par darba tiesisko attiecību pārtraukšanu uz laiku vēl uz pusgadu, lai iespējami ilgāk saņemtu bērna kopšanas pabalstu, proti, atbilstošu kompensāciju, un tad darba attiecības izbeidz?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

Vai Regulas (EEK) Nr. 1408/71 1. panta a) punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas — uz pusgadu — ir arī attiecināms uz personu, kas, likumiski izbeidzoties tās divu gadu darba attiecību pārtraukumam uz laiku, ar darba devēju vienojas par darba tiesisko attiecību pārtraukšanu uz laiku vēl uz pusgadu, ja tā šajā laikā saņem bērna kopšanas pabalstu, proti, atbilstošu kompensāciju?

⁽¹⁾ OV L 149, 2. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2009. gada 15. decembrī iesniedza Tartu Ringkonnakohus (Igaunijas Republika) — AS Rakvere Piim, AS Maag Piimatööstus/Veterinaar- ja Toiduamet

(Lieta C-523/09)

(2010/C 63/42)

Tiesvedības valoda — igauņu

Iesniedzējtiesa

Tartu Ringkonnakohus

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītājas: AS Rakvere Piim, AS Maag Piimatööstus

Atbildētājs: Veterinaar- ja Toiduamet